

Fackets mansdominans seglivad

Oavsett organiseringsform har kvinnor svårt att slå sig fram till makt och inflytande inom fackföreningsrörelsen. Det visar en ny studie från Göteborgs Universitet.

Ekonomhistorikern Linda Lane har jämfört kvinnors roll inom fackföreningsrörelsen i Sverige

Kvinnor i facket

och Storbritannien från 1890-talet och framåt, med visst fokus på

svenska LO och brittiska TUC. Kvinnorna inom dessa organisationer har valt helt olika strategier för att stärka sina positioner och för att sätta frågor som rör kvinnors verklighet på den fackliga agendan.

– Jag ville undersöka om sättet på vilket kvinnorna valde att organisera sig spelade någon roll för möjligheten att ta plats och nå maktpositioner, säger Linda Lane till Arbetaren.

I **STORBRIANNIEN** har det sedan länge funnits separata kvinnoavdelningar inom fackföreningarna, medan integration av de kvinnliga medlemmarna i befintliga struktu-

rer varit den fackliga vägen i Sverige.

– Från början var jag väldigt tveksam till den svenska varianten där utgångspunkten har varit att det råder en slags jämställdhet mellan kvinnor och män, när det verkligen inte gör det.

– I Storbritannien har man i stället utgått från att kvinnor och män inte är jämställda och organiserat sig utifrån det – men i slutändan kan jag inte se att de har lyckats bättre eller åstadkommit mer än i Sverige.

Linda Lanes slutsats är att kvinnor visserligen kunnat nå vissa maktpositioner inom fackföreningsrörelsen i båda länderna,

men inte i samma utsträckning som män och sällan de tyngsta posterna. Detta förhållande bemöts enligt Linda Lane ofta med bortförklaringar om att det inte finns några kompetenta kvinnor som vill, kan eller har tid.

– Jag tror att man måste se bakom snacket och faktiskt gå in och konkret ”räkna huvuden” för att det ska bli någon skillnad, menar Linda Lane.

IRENE WENNEMO är chef för arbetslivsenheten på LO. Hon menar apropå den aktuella undersökningen att det pågår en ständig diskussion om jämställdhet inom rörelsen.

– Även om det går framåt kan vi inte direkt slå oss för bröstet och vara nöjda – representationen i LO:s styrelse är till exempel väldigt dålig, med många män och få kvinnor, menar Irene Wennemo.

Hon tillägger att detta kan vara en effekt av att många kvinnor inom LO är koncentrerade till några få förbund, men att det ändå verkar som att det är svårt för kvinnor att ta sig fram på förbunds nivå. Hon pekar också på att

Irene Wennemo.

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.